

Arrest

nr. 103 147 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. ENGELN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 oktober 1984 te Douala, Kameroen. U heeft nooit geweten wie uw vader is, en uw moeder woont te Douala en is lerares aan een lagere school. In oktober 2010 begon u een opleiding verpleegkunde te Muyuka en ging u in het nabijgelegen dorp Malende wonen. Nadat u de opleiding voltooide, begon u te werken in het 'Malende Health Center' als verpleegster. In het kader hiervan, werd u zich bewust van het probleem van clandestiene abortussen, en, meer in het algemeen, het gebrek aan kennis en aanvaarding van voorbehoedsmiddelen en geboortebepierking. U besloot, samen met twee andere collega's van u –

C. en L. - de straat op te gaan, hulp te geven aan de meisjes en informatie te verstrekken omtrent abortus. U waarschuwde voor de ernstige risico's die gepaard bij clandestien uitgevoerde abortussen, en pleitte ervoor dat abortus gelegaliseerd moet worden in Kameroen. U voerde in deze context ook campagnes - een eerste op 11 februari 2012 - en sprak de mensen toe, en deelde flyers uit. Wanneer u en uw collega's campagne aan het voeren waren te Muyuka op 28 april 2012, werden jullie door politieagenten aangesproken. U diende met hen mee te gaan naar het politiekantoor, waar ze jullie vroegen of jullie toestemming hadden voor wat jullie aan het doen waren. U antwoordde dat u reeds de 'Divisional Officer' schriftelijk om toestemming had gevraagd, maar dat deze u niet antwoordde. De politieagenten zeiden jullie te wachten op de commissaris, die pas op 30 april 2012 terugkwam, en jullie werden in de cel opgesloten. Bij terugkomst van de commissaris, werden jullie geconfronteerd met de vaststelling dat heel wat dorpelingen schriftelijk hun beklag, wat betreft de door jullie gevoerde acties, overmaakten aan de politie. U werd daarna vrijgelaten op voorwaarde van het ondertekenen van de belofte met uw acties te stoppen. Na deze gebeurtenis besloot L. niet langer deel te nemen aan uw campagnes, en gingen u en C. er wel mee door. Op 30 juni 2012 werd u opgebeld door het hoofd van de jeugdafdeling waar u de dag voorheen campagne had gevoerd, om u te zeggen dat een meisje abortus pleegde en dat u opnieuw campagne diende te komen voeren. U ging er naartoe, en marcheerde samen met anderen tegen de clandestiene abortussen. Diezelfde avond vertrok u naar Douala om uw familie te bezoeken, en u keerde per bus terug naar Muyuka op zondag 1 juli 2012. Bij het binnenrijden van Muyuka, kreeg u een tekstbericht waarin u werd gewaarschuwd dat de politie u zoekt. De bus reed echter Muyuka reeds binnen en werd tegengehouden voor een politiecontrole. U werd gearresteerd nadat uw identiteitskaart werd gecontroleerd, en u werd naar het politiekantoor bij de commissaris gebracht. U werd geslagen door de commissaris, u viel, en u verwondde zich met het glas dat daardoor brak. Hij schopte u daarna nogmaals op uw been, en u verwondde zich nogmaals aan het glas. De commissaris zei u dat u niet gehoorzaam geweest was, en dat u zou bloeden in de cel. U werd de cel in gestopt, waar u C. zag, die eveneens gearresteerd was. U en C. spendeerden vijf dagen in de cel, en jullie werden er meermaals mishandeld, door middel van het slaan met een stok op uw benen en voetzolen. De vader van C., die vroeger op het politiekantoor had gewerkt, overtuigde de bevoegde personen om u vrij te laten, en u diende, na uw vrijlating, vijf dagen verzorgd te worden in het ziekenhuis te Muyuka. C. besloot na deze gebeurtenissen te stoppen met de campagnes die jullie voerden, en u besloot op te houden met het voeren van publiekelijke campagnes. In de maanden augustus, september en oktober ging u meermaals praten over abortus en anticonceptiemiddelen, maar u deed dit steeds op uitnodiging, en ergens binnenshuis. Op 1 november 2012 ging u spreken in het huis van een zekere P. S. Nadat u ongeveer een half uur had gesproken, viel de politie binnen en werd u, alsook P. S. gearresteerd, waarbij u op uw gezicht en rug geslagen werd. U werd eerst naar het politiekantoor gebracht, en dezelfde dag nog naar de centrale gevangenis te Buea. U was bang, getraumatiseerd en u werd ziek tijdens uw verblijf aldaar. U kreeg slechts maïs pap te eten en de omstandigheden waren er hard. Uw ziekte werd zodanig ernstig dat u werd overgebracht naar het ziekenhuis te Buea, alwaar u bewaakt werd door een verpleegster. Uw nonkel, die door C. van uw arrestatie op 1 november op de hoogte werd gebracht, kwam u opzoeken in het ziekenhuis, nadat hij in de gevangenis te Buea had vernomen dat u in het ziekenhuis lag. Uw nonkel maakte een regeling met de bewaakster, en u wist, na vijf dagen in het ziekenhuis te hebben gelegen, te ontsnappen nadat u veinsde dat u naar het toilet moest. Uw nonkel bracht u onder in een kamer in een huis, op een u onbekende plek te Douala, waar u een week verbleef. Op de zevende dag werd u door uw nonkel opgehaald en naar de luchthaven van Douala gebracht. Op 26 november 2012 nam u samen met een zekere M. het vliegtuig naar België, en het werd u opgedragen te doen alsof u de echtgenote was van de man met wie u samen reisde. U kwam in België aan op 27 november 2012, en vroeg dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dienen meerdere, door u afgelegde, verklaringen te worden opgemerkt, die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

Ten eerste dient vastgesteld dat meerdere van uw verklaringen – met betrekking tot een heel aantal elementen van het door u geopperde asielrelaas – van een danige onwetendheid getuigen, dat er, bij voorbaat, reeds afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van de, door u geopperde, ondergane vervolgingsfeiten te Kameroen.

U verklaarde, na uw eerste arrestatie, op borg vrijgekomen te zijn, dat een vriendin de borg kwam betalen, maar u niet weet hoeveel dat was (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Op een later moment tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wie uw borg kwam betalen, antwoordde u dat vrienden van C. deze kwamen betalen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd wie deze vrienden waren, antwoordde u dat het gewone vrienden waren die in de buurt woonden, en kwamen wanneer ze het hoorden. Gevraagd wat hun namen zijn, antwoordde u dat het P. was, en een meisje wiens naam u niet kent. Gevraagd wie de commissaris was in het politiekantoor was – waar u volgens uw verklaringen tweemaal opgesloten werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-13) – antwoordde u zijn naam niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd wie naar u telefoneerde op 30 juni 2012, om u te zeggen dat er iemand een abortus had uitgevoerd op een meisje, antwoordde u dat het iemand was die ook campagne voerde en hoofd was van de jeugdafdeling (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd naar de naam van deze persoon, antwoordde u dat u zich haar naam niet kunt herinneren. U verklaarde verder dat de commissaris van het politiekantoor u zei dat dorpelingen hem schriftelijk meegedeeld hadden dat u valse informatie verspreidde, kinderen aanzette tot rotzooien, en dat u wou dat abortus werd gelegaliseerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Gevraagd of u weet wie deze brieven schreef, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). U verklaarde voorts dat, wanneer u vanuit Douala per bus Muyuka aan het binnenrijden was, u een tekstbericht ontving, waarin u werd meegedeeld dat u werd gezocht door de politie (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd wie dat berichtje schreef naar u, antwoordde u geen naam te hebben gezien, noch een nummer (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u er enig idee van heeft wie dat zond naar u, antwoordde u daar geen idee van te hebben. Voorts verklaarde u dat, bij uw tweede arrestatie, de vader van C. – die vroeger nog gewerkt had op het politiekantoor – sprak met de 'state counsel', en hen overtuigde u vrij te laten (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd hoe hij erin slaagde om die man te overtuigen, gaf u aan het niet te weten. Gevraagd hoe die persoon, de state counsel, heette, antwoordde u eveneens het niet te weten. Gevraagd hoe de politie wist waar u aan het spreken was, toen u in november 2012 een derde keer gearresteerd werd, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd welke wet(ten) u overschreden had, gezien uw verklaring dat u na uw derde arrestatie uw proces afwachtte in Buea Central Prison, antwoordde u vaagweg, en de vraag enigszins ontwijkend, dat de beschuldigingen nog steeds dezelfde waren, namelijk dat u wanorde veroorzaakte en de jeugd naar de verkeerde weg leidde (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd wanneer uw proces zou plaatsvinden, antwoordde u niet te weten wanneer. Gevraagd wie de dokter was die u behandelde in het ziekenhuis te Buea, waarheen u vanuit de gevangenis werd gebracht, antwoordde u zijn naam niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U verklaarde dat u met de hulp van uw nonkel uit het ziekenhuis ontsnapte, die iets regelde met de bewaakster (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd wat uw nonkel precies regelde met de bewaakster, antwoordde u dat hij met haar sprak, haar waarschijnlijk geld gaf, en u niet weet wat ze zeiden. Gevraagd waar in Douala uw nonkel u dan heen bracht, antwoordde u dat hij u naar een huis bracht, en u niet weet waar, noch in welke wijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 23) – hoewel u verklaarde tot het jaar 2010 in Douala te hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p. 4).

Het geheel aan de hierboven vastgestelde onwetendheden uwentwege, betreffende meerdere elementen van het door u geopperde asielrelaas, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielrelaas, afgelegde verklaringen.

Ten tweede dient vastgesteld dat uw verklaringen betreffende de wettelijke bepalingen omtrent abortus en voorbehoedsmiddelen in Kameroen, alsook uw onwetendheid betreffende organisaties die opkomen voor het recht op, of het bespreekbaar maken van, abortus, ernstig en fundamenteel afbreuk doen aan het door u, in het kader van uw asielrelaas, voorgehouden profiel van activiste die zich inzet om mensen te sensibiliseren omtrent geboorteplanning, voorbehoedsmiddelen en abortus, en die opkwam voor het legaliseren van abortus.

U verklaarde dat uw strijd erin bestond om vrouwen in te lichten over voorbehoedsmiddelen, u samen met anderen wou vechten voor de legalisatie van abortus in Kameroen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8),

dat u iets begon dat niet meer gestopt kan worden, de Kameroense overheid het moet veranderen, en u denkt dat ze het nu wel snappen en er iets aan zullen doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Gevraagd wat de Kameroense wet zegt in verband met abortus, antwoordde u dat het niet legaal is, behalve in het geval de zwangerschap een risico inhoudt voor de gezondheid van de vrouw en de abortus wordt uitgevoerd op advies van een dokter (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). U geeft bij wijze van voorbeeld aan dat, wanneer er sprake zou zijn van bloedarmoede, abortus toegestaan zou zijn. U voegde eraan toe dat dat het enige geval is waarin abortus is toegestaan. Ter bevestiging gevraagd of abortus in nog andere gevallen toegestaan is, antwoordde u er enkel van op de hoogte te zijn dat het toegestaan is in het geval er een gevaar is voor de gezondheid van de vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd of abortus toegestaan is in het geval van verkrachting of incest, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat het in die gevallen niet toegestaan is. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt evenwel dat, in Kameroen, abortus wel degelijk toegestaan is in het geval van verkrachting. Gevraagd of u de straffen kent, die staan op het uitvoeren van abortus, antwoordde u dat, wat betreft medisch personeel, de minimumstraf drie jaar is, en dat u het niet weet wat andere mensen betreft (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd of de vrouw, die een abortus ondergaat, ook strafbaar is, antwoordde u het niet te weten of zij worden gestraft. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt evenwel dat er, op het uitvoeren van een abortus op een vrouw – met of zonder haar toestemming – er een gevangenisstraf staat van 1 tot 5 jaar, en een boete van XAF 100 000 tot 2 000 000. Elke vrouw die zelf een abortus uitvoert, of haar toestemming geeft de abortus te laten uitvoeren, wordt gestraft met een gevangenisstraf van 15 dagen tot 1 jaar, en een boete van XAF 5000 tot 20 000. Verder blijkt dat de strafmaat in bovenstaande gevallen, verdubbeld wordt in het geval de overtreder een geneeskundig (of hieraan verbonden) beroep uitoefent. Uw onwetendheid wat betreft de strafmaat bij het uitvoeren of ondergaan van een abortus, en de beperkte, foutieve informatie die u hierover wel weet te geven, doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel – als activiste voor de legalisatie van abortus, en het aanklagen van de wandtoestanden voortkomend uit het clandestiene karakter van abortus – en aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden activiteiten – het informeren van de mensen omtrent abortus. Immers, dat u nagenoeg niets weet wat betreft de wettelijke bepaling omtrent abortus in Kameroen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel, en de door u voorgehouden activiteiten. Gevraagd of anticonceptiemiddelen legaal zijn in Kameroen, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag , p. 19). U verklaarde dat het legaal is, maar er toestemming is vereist van beide partners. Gevraagd of dat wettelijk bepaald is, dat beide partners hun akkoord moeten geven om anticonceptiemiddelen te gebruiken, antwoordde u bevestigend. Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel nergens dat dergelijke wet zou bestaan. De Kameroense wet stipuleert enkel dat de verkoop van contraceptieve middelen toegelaten is, dat deze enkel verkocht mogen worden door apothekers, en dat apothekers geen promotie mogen maken voor geboortebeperring. Gevraagd of u organisaties kent die opkomen voor het recht op abortus, antwoordde u daarover eens te hebben gehoord een vijftal jaren geleden (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd hoe deze organisatie heette, antwoordde u dat het lang geleden was. Gevraagd of er in Kameroen organisaties bestaan die de kwestie van abortus bespreekbaar willen maken, antwoordde u van een organisatie te hebben gehoord die advies geeft over abortus en de risico's die erbij komen kijken (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd naar de naam van deze organisatie, gaf u aan die niet te kennen. Gevraagd of u 'The Camerounian Committee for Reflection on Abortion' kent, antwoordde u daarvan te hebben gehoord (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Gevraagd of u er iets over kunt zeggen, antwoordde u dan weer ontkennend en voegde u er, uiterst algemeen en vaagweg, aan toe dat ze 'info doorgaven over vrouwen en kinderen'. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat bovengenoemde associatie, een coalitie betreft van feministes, apothekers, geneesheren, advocaten, religieuze leiders, en NGO-leden die een lange termijnplan opstelden om de toegang tot veilige abortus te vergroten. Voorts blijkt ook het bestaan van 'The Cameroon National Planning Association for Family Welfare', die, onder meer, verzorging aanbiedt na het uitvoeren van een abortus. Gevraagd of men in Douala reeds publiekelijk protesteerde tegen abortus, antwoordde u nooit protesten of iets dergelijks gezien te hebben in Douala (zie gehoorverslag CVGVS, p. 25). Gevraagd of u het 'Maputo-protocol' kent, vroeg u om de vraag te herhalen. Wanneer u de vraag een tweede maal gesteld werd, antwoordde u dat niet te kennen. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat er op 15 juli 2009, te Douala – waar u, zo verklaarde u, gewoond heeft tot het jaar 2010, wanneer u te Muyuka uw studies verpleegkunde aanvatte (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) - een 20 000-tal mensen protesteerden tegen de ratificatie, door de Kameroense overheid, van het Maputo-protocol, waardoor abortus gelegaliseerd

werd in het geval de zwangerschap het resultaat is van verkrachting of incest, of wanneer de zwangerschap de fysieke of psychologische gezondheid van de vrouw in het gevaar brengt. Uw onwetendheid betreffende organisaties die abortus bespreekbaar willen maken, omtrent de massabetoging tegen de legalisering – in bepaalde gevallen – van abortus te Douala, en omtrent het Maputo-protocol, waardoor abortussen in bepaalde gevallen gelegaliseerd werden, doet verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielrelaas, afgelegde verklaringen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u voorgehouden profiel en aan uw verklaringen actief te hebben opgekomen voor de legalisatie van abortus, en mensen te hebben geïnformeerd omtrent abortus en contraceptieve middelen.

Voorts dient nog te worden vermeld dat uw (bewust) beperkte verklaringen betreffende uw zwangerschap, de ongeloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel enkel sterkt. Immers, in het begin van het gehoor op het CGVS gevraagd wie de vader is van het kind waarvan u zwanger bent, antwoordde u 'de persoon die ik had in Kameroen' (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd wat zijn naam is, antwoordde u dat u hem niet lang kende, het geen goeie persoon was, en u niet over hem wilt spreken. Op het einde van het gehoor op het CGVS gevraagd of u zelf niet aan geboorteplanning deed, of van anticonceptiva gebruikmaakte, gezien u zwanger werd in september 2012, antwoordde u ontkennend en voegde u er – enigszins tegenstrijdig aan uw vorig antwoord, namelijk dat u de vader van uw kind niet lang kende – aan toe dat jullie verloofd waren en planden om te trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd wie hij was, antwoordde u dat het een kerel was die u in Muyuka kende, dat hij u in 2012 aanzoeken deed, en jullie relatie niet lang duurde. U noemde hem D., en u verklaarde voorts dat, wanneer u in de gevangenis werd gestoken in juli, hij bang werd en wegliep. Gevraagd wanneer hij u verliet, antwoordde u eind oktober. Gevraagd wanneer jullie relatie startte, antwoordde u dat jullie reeds samen uitgingen een viertal maanden voor oktober (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Uw bewuste terughoudendheid om vragen betreffende uw zwangerschap, en betreffende de vader van uw kind, te beantwoorden, en uw, naargelang de u gestelde vraag, wisselende antwoorden wat betreft de mate waarin u de vader van uw kind kent, doen ernstige en fundamentele twijfels rijzen wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Deze vaststelling klemmt des te meer, gezien het door u voorgehouden profiel van maatschappelijk bewuste verpleegster, die de bevolking – en dan voornamelijk de jongeren en de vrouwen – poogt te sensibiliseren omtrent het gebruik van voorbehoedsmiddelen en het risico bij clandestiene abortus, en vrouwen aanmoedigt om aan geboorteplanning te doen en voorbehoedsmiddelen te gebruiken.

Ten derde dient vermeld dat er evenmin enig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende de wijze waarop u naar België zou zijn gekomen.

U verklaarde met een zekere M. naar België gereisd te zijn, en dat hij u zei te doen alsof u zijn vrouw was, daar u reisde met het paspoort van zijn vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p. 12-13). U verklaarde dat, wanneer jullie aan de controle van de paspoorten kwamen, hij u vasthield, met u praatte en de twee paspoorten toonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U voegde eraan toe dat jullie het ook zo deden bij aankomst in België, en dat de man met wie u reisde de twee paspoorten toonde. Ter bevestiging gevraagd of hij het dan was die, hier in België, het paspoort waarmee u reisde, toonde bij de paspoortcontrole, antwoordde u bevestigend, en benadrukte u dat hij ook hier de twee paspoorten toonde. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt evenwel dat, in de luchthaven van Zaventem, iedere persoon individueel aan een grenscontrole van de identiteitsdocumenten onderworpen wordt. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de wijze waarop u van Kameroen naar België reisde.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas. Gezien het door u geopperde asielrelaas niet geloofwaardig wordt bevonden, heeft u dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong – in casu Kameroen – een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De door u neergelegde identiteitskaart bezit geen relevantie, laat staan bewijskracht, in het kader van uw asielrelaas. Daarenboven is de foto, op de door u neergelegde identiteitskaart, in een zodanige staat dat de erop afgebeelde persoon niet herkenbaar is. Het door u neergelegd treinticket bezit geen relevantie in het kader van uw asielrelaas, en bezit verder geen enkele bewijskracht daar dit ticket enkel aantoonst dat iemand op 27 november 2012 de trein nam van de luchthaven Brussel-Nationaal naar de zone Brussel. De door u neergelegde foto's van in het ziekenhuis te Muyuka bezitten evenmin enige bewijskracht in het kader van uw asielrelaas. Immers, deze bezitten geen enkele bewijskracht wat betreft de door u geopperde ondergane vervolgingsfeiten. Daarenboven verklaarde u dat deze foto's genomen werden op 30 juni (zie gehoorverslag CGVS, p. 13), terwijl u daarvoor beweerde in dit ziekenhuis te hebben gelegen gedurende vijf dagen, nadat u vrijgekomen was uit de cel na een detentie van vijf dagen, volgend op uw arrestatie op 1 juli 2012 – verklaringen die elke geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze foto's wegnemen. De door u neergelegde certificaten betreffende het behalen van de 'O-levels' en 'A-levels', alsook betreffende uw opleiding 'Nursing Assistant Program', worden als dusdanig niet in twijfel getrokken, maar bezitten verder geen relevantie, noch bewijskracht, in het kader van het door u geopperde asielrelaas. De door u neergelegde foto waarop een groep mensen in verplegersuniform te zien is, bezit geen enkele bewijskracht in het kader van uw asielrelaas – er valt immers niet te zien op welke dag, met welk doel, op welke plaats deze foto genomen zou zijn, noch in welke context. De door u neergelegde e-mails vanwege uw zus, bezitten een duidelijk gesolliciteerd karakter, en bezitten, gezien de vastgestelde geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, geen enkele bewijskracht. Wat betreft de door u neergelegde flyers, die u uitgedeeld zou hebben in het kader van uw activiteiten in de strijd voor de legalisatie van abortus, kan enkel opgemerkt worden dat gelijk wie dergelijke flyer kan (laten) maken, en dat er – gezien de algehele ongeloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas – geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over, en de authenticiteit van, deze flyers. Wat betreft het door u neergelegde geneesmiddelenvoorschrift, dient vastgesteld dat deze enkele lichamelijke littekens bevestigt. Er wordt echter geen uitspraak gedaan over de (mogelijke) oorzaak van deze littekens, noch over de ouderdom van deze littekens. Gegeven het, hierboven vastgestelde, ongeloofwaardige karakter van het door u geopperde asielrelaas, bezit dit medisch document geen bewijskracht, wat betreft de door u geopperde, ondergane vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan met een algemene betwisting van de neergeschreven verklaringen in het gehoorverslag. Verzoekster is ervan overtuigd dat zij die verklaringen niet heeft gedaan, minstens dat zij deze niet op die manier verklaarde. Bovendien zouden er ook een aantal zaken ontbreken waarvan verzoekster overtuigd is dat zij deze wel vermeldde tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal. Verzoekster zou zich niet van de indruk kunnen ontdoen hebben dat de interviewer haar niet altijd goed begreep. Zo zou ze haar antwoorden vaak hebben moeten herhalen en is zij van oordeel dat de interviewer, meermaals gewoon iets opschreef, wanneer die er niet in slaagde haar te begrijpen.

De Raad sluit zich aan bij de opmerking van de verwerende partij in haar nota waar die stelt dat: *“Verweerder antwoordt dat aan verzoekster duidelijk meegedeeld werd dat ze eventuele communicatieproblemen diende te melden. Nergens uit het administratief dossier blijkt echter dat er zich dergelijke problemen voordeden. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de verklaringen verkeerd vertaald werden. Verzoekster toont niet concreet aan dat de verklaringen die zij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen of dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan.”*

De verzoekende partij heeft in het kader van deze beroepsprocedure de mogelijkheid om in haar verzoekschrift de door de commissaris-generaal opgeworpen vaststellingen te weerleggen en *in concreto* aan te duiden waar er misverstanden geweest zouden zijn tijdens het gehoor.

De verzoekende partij stelt, zonder het verhoorverslag formeel van valsheid te betichten, dat er geen garantie is dat de verklaringen, zoals zij werden opgenomen en weergegeven overeenstemmen met hetgeen zij gezegd heeft; De Raad stelt vast dat de verzoekende partij echter geen concrete gegevens aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat dit te dezen niet het geval zou zijn geweest; dat het verhoorverslag, dat niet voor akkoord werd ondertekend door de verzoekende partij, niet als een authentieke akte of een proces-verbaal, in de werkelijke betekenis van het woord, kan worden beschouwd; dat het de verzoekende partij dus vrij staat te bewijzen dat wat de commissaris-generaal

beweert dat zij verklaard heeft, niet op een andere manier werd gezegd; dat het evenwel niet volstaat dat in het verzoekschrift eenvoudigweg wordt ontkend dat de weergegeven verklaringen zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd; dat de afgevaardigde-ambtenaar van het commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven; dat er, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden bestaat dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat de verzoekende partij werkelijk heeft verklaard; dat deze *in casu* het tegenbewijs niet levert (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002).

In hetgeen hierna volgt tracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen aan de hand van een aantal verbeteringen of aanvullingen van de vaststellingen door de commissaris-generaal.

Ten eerste betwist de verzoekende partij de vaststellingen over talrijke onwetendheden in het asielrelaas van verzoekster.

Zo stelt de verzoekende partij dat P. en de vriendin van C., die de borg kwamen betalen opdat verzoekster de gevangenis zou mogen verlaten, hetzelfde gedachtengoed als verzoekster deelden. Het is vanuit die overtuiging dat zij de borg betaalden voor verzoekster, zodat zij de gevangenis mocht verlaten. Ze waren echter niet bereid om op de vragen van verzoekster te antwoorden en wilden zo snel mogelijk voortgaan, om zichzelf niet in de problemen te brengen.

De naam van de politiecommissaris kende verzoekster niet, omdat deze haar hardhandig aanpakte als zij iets durfde zeggen of niet gehoorzaamde. Hij antwoordde niet op haar vragen. Verder stelt de verzoekende partij dat de persoon die verzoekster belde op 30 juni 2012 en ook campagne voerde voor de legalisering van abortus en hoofd was van de jeugdafdeling, D. S. heette.

Daarnaast geeft verzoekster toe dat zij geen concrete kennis heeft/had van de afzenders van de brieven die werden gericht aan de politie. Wat ze wel weet is dat het om dorpelingen moet gaan, die zich verzetten tegen de legalisering van abortus. Van meerdere dorpelingen is er immers bekend dat zij niet akkoord zijn met de campagnes die verzoekster voert. Een aantal van die brieven zouden ook anoniem verzonden zijn en bovendien is het natuurlijk niet de bedoeling dat verzoekster deze brieven onder ogen kreeg, zodat het voor haar wel erg moeilijk is om de afzenders ervan te achterhalen.

Wat betreft het berichtje dat verzoekster ontving op haar gsm: dit werd haar verzonden door een onbekend nummer en de afzender plaatste er geen naam onder (waarschijnlijk uit angst om zelf onderschept te worden door de politie). Verzoekster verklaarde niet dat er geen nummer getoond werd, maar wel dat ze zich dit niet langer kon herinneren.

Van één van de dokters in het ziekenhuis te Buea kent verzoekster de naam wel, van de andere niet. Ze werd immers door twee artsen behandeld, de ene heette T., de naam van de andere dokter kent ze dus niet (of herinnert ze zich niet).

De nonkel die verzoekster hielp ontsnappen uit het ziekenhuis stond te veraf om te kunnen verstaan wat er gezegd werd tussen hem en de bewaakster.

Verzoekster wist wel ongeveer waar ze naartoe werd gebracht, nl. ze reden over "BONABERI BRIDGE", naar het dorp gelegen achter de brug. Ze herkende de omgeving, aangezien haar moeder vlakbij Bonaberi Bridge woont. Daarna wist ze niet meer waar ze juist waren, aangezien ze er nog nooit geweest was en het bovendien nacht was, zodat ze erg weinig zag.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij zich betreffende de vastgestelde onwetendheden beperkt tot het geven van post-factum verklaringen die niet van aard zijn de vaststellingen die daarover gemaakt zijn in de bestreden beslissing in hun geheel te ontkrachten of te verklaren. Weliswaar is het aannemelijk dat verzoekster bepaalde elementen zoals de namen van de dorpelingen die brieven geschreven hadden, van de behandelende dokters of van de politiecommissaris niet zou kennen, maar in hun geheel genomen overtuigen de verklaringen van verzoekster niet.

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV, nr. 33.063 van 22 oktober 2009, RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012). De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden

afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Verder overtuigt de argumentatie van de verzoekende partij niet waar zij stelt dat haar oom te veraf stond om te horen wat er juist gezegd werd terwijl hij in gesprek was met de bewaakster in het ziekenhuis. Verzoekster nam zelfs niet de moeite om haar oom achteraf te vragen wat hij juist geregeld of gezegd had tegen de bewaakster hoewel men dit redelijkerwijze toch mag verwachten van iemand die zich in een dergelijke situatie bevindt. Verzoekster verklaarde: *"ik vroeg het niet, hij had gezegd dat hij zou onderhandelen met haar"* (gehoorverslag p. 23).

De Raad voegt hieraan toe dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Het geheel van de vastgestelde onwetendheden vormt een negatieve indicatie voor de aannemelijkheid van het hele asielrelaas van verzoekster.

Ten tweede betwist de verzoekende partij een aantal motieven van de bestreden beslissing inzake verzoeksters verklaringen omtrent de wettelijke bepalingen inzake abortus, voorbehoedsmiddelen in Kameroen en haar onwetendheid omtrent organisaties die opkomen voor het recht op of het bespreekbaar maken van abortus.

Zij stelt dat verzoekster vertelde dat abortus legaal is in élk geval waarin het leven van de zwangere vrouw ernstig in gevaar is om reden van de zwangerschap. Verzoekster formuleerde het also: *"abortus is niet legaal, behalve in het geval de zwangerschap een risico inhoudt voor de gezondheid van de vrouw (en...)"*.

Wat verder in het gehoor geeft verzoekster dan het voorbeeld van een vrouw die lijdt aan bloedarmoede, zonder hierbij evenwel te vermelden dat dit de enige aandoening zou zijn waarin abortus legaal kan uitgevoerd worden. De vaststellingen uit de bestreden beslissing zijn absurd en absoluut in tegenspraak met hetgeen verzoekster eerder verklaarde.

Verzoekster verklaarde niet dat abortus niet zou zijn toegestaan in geval van verkrachting, ze verklaarde enkel dat abortus in de praktijk niet uitgevoerd wordt in zulke gevallen. Of dit bij wet ook niet is toegestaan, daarover heeft verzoekster zich niet uitgesproken, ze heeft enkel haar bevindingen meegedeeld. In Afrikaanse landen is het immers een wijd verspreid fenomeen dat er een groot onderscheid is tussen wat bij wet wordt toegestaan of verboden en wat in de praktijk effectief wordt toegestaan of verboden/bestraft.

Zeker in de kleinere dorpen, maar eveneens in de verstedelijkte gebieden, zijn de inwoners zeer gelovig en wordt abortus als een doodzonde beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoekster verklaarde dat abortus kan wanneer er een gevaar is voor de gezondheid van de moeder. Wanneer haar vervolgens gevraagd werd of abortus mogelijk is na verkrachting of incest, antwoordde verzoekster dat dit niet toegestaan is (gehoorverslag p. 25).

Het volstaat evenwel niet dat in het verzoekschrift eenvoudigweg wordt ontkend dat de weergegeven verklaringen zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd en dat verzoekster andere verklaringen aflegde. De afgevaardigde-ambtenaar van het commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven; Tot bewijs van het tegendeel bestaat er een vermoeden dat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat de verzoekende partij werkelijk heeft verklaard; dat deze *in casu* het tegenbewijs niet levert door post-factumverklaringen op te werpen en bepaalde antwoorden in het gehoorverslag te ontkennen (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002). De motieven van de bestreden beslissing inzake dit motief worden gehandhaafd.

Vervolgens merkt de verzoekende partij op dat verzoekster de exacte straffen die staan op het uitvoeren van een abortus, of de hulpverlening bij abortus, niet kende, aangezien men vaak is aangewezen op de willekeur van de rechter die over een geval moet oordelen. Verzoekster wist wel (mede vanuit haar opleiding) dat er een gevangenisstraf van minimum drie jaar geldt voor medisch personeel dat hulp verleent bij het uitvoeren van een abortus.

Verzoekster werd meegedeeld dat zij de Kameroense wet overtrad door abortus te promoten, alsook werd haar ten laste gelegd dat zij anticonceptieve middelen zou hebben uitgedeeld aan verschillende dorpelingen. Dat laatste is echter onjuist: verzoekster deelde zelf geen medicijnen uit, ze verwees de vrouwen enkel door naar een apotheker, die hen de nodige medicatie kon geven. Toch werd haar gezegd dat het promoten van geboortebeperking en anticonceptiva eveneens strafbaar was, omdat dit ressorteerde onder “*het aanzetten tot ontucht*”, meer in het bijzonder van jeugdige personen.

Van de organisaties had verzoekster al wel vaak gehoord, maar veel weet zij er niet over, aangezien zij actief zijn in andere regio's van Kameroen.

Verzoekster was wel op de hoogte van het bestaan van een actiegroep in de Westelijke regio van Kameroen, die zou zijn opgericht na het overlijden van een vrouw ten gevolge van de volgehouden weigering in hoofde van de behandelende arts om een abortus uit te voeren.

Verzoekster verklaarde geenszins dat het overleg tussen partners vooraleer over te gaan tot abortus bij wet opgelegd is. Verzoekster vertelde enkel dat dat de manier van sensibiliseren was die de dokters uitoefenden op hun patiënten. Het wordt dus niet bij wet verplicht, maar er wordt wel ernstig op aangedrongen door de behandelende arts. Bovendien kan de arts ook weigeren een abortus uit te voeren, omwille van zijn eigen (geloofs-/ gewetens-) overtuiging.

Op het moment dat er protesten waren in Douala (15 juli 2009), was verzoekster reeds in Muyuka voor haar studies, zodat zij hier logischerwijze niets van af wist.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij met deze argumentatie de vastgestelde onaannemelijkheden inzake het voorgehouden profiel door verzoekster als activiste die zich inzet om mensen te sensibiliseren omtrent geboortepanning, anticonceptiemiddelen, abortus en die opkwam voor de legalisering van abortus niet weerlegt op concrete wijze.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

De Raad merkt bovendien ook op dat noch in de bestreden beslissing, noch in het gehoorverslag enige melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekster medicijnen zou uitgedeeld hebben aan dorpelingen of dat zij hiervan beschuldigd werd. Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor dat zij ervan beschuldigd werd mensen te adviseren om contraceptieve pillen te nemen (gehoorverslag p. 18).

Met betrekking tot de massabetoging (20.000 personen) naar aanleiding van het “Maputo-protocol” die op 15 juli 2009 plaatsvond waarbij men protesteerde tegen de legalisering van abortus in geval van zwangerschap na verkrachting of incest, stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde tot oktober 2010 in Douala gewoond te hebben voor zij in Muyuka haar studies aanvatte (gehoorverslag p. 4). Het feit dat verzoekster van deze protesten, noch van de inhoud van het protocol afwist, is nog een element die de aannemelijkheid van haar voorgehouden profiel en de algemene aannemelijkheid van haar relaas ondermijnt.

De bestreden beslissing stelt: *“U verklaarde dat uw strijd erin bestond om vrouwen in te lichten over voorbehoedsmiddelen, u samen met anderen wou vechten voor de legalisatie van abortus in Kameroen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8), dat u iets begon dat niet meer gestopt kan worden, de Kameroense overheid het moet veranderen, en u denkt dat ze het nu wel snappen en er iets aan zullen doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Gevraagd wat de Kameroense wet zegt in verband met abortus, antwoordde u dat het niet legaal is, behalve in het geval de zwangerschap een risico inhoudt voor de gezondheid van de vrouw en de abortus wordt uitgevoerd op advies van een dokter (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). U geeft bij wijze van voorbeeld aan dat, wanneer er sprake zou zijn van bloedarmoede, abortus toegestaan zou zijn. U voegde eraan toe dat dat het enige geval is waarin abortus is toegestaan. Ter bevestiging gevraagd of abortus in nog andere gevallen toegestaan is, antwoordde u er enkel van op de hoogte te zijn dat het toegestaan is in het geval er een gevaar is voor de gezondheid van de vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd of abortus toegestaan is in het geval van verkrachting of incest, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat het in die gevallen niet toegestaan is. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt evenwel dat, in Kameroen, abortus wel degelijk toegestaan is in het geval van verkrachting. Gevraagd of u de straffen kent, die staan op het uitvoeren van abortus, antwoordde u dat, wat betreft medisch personeel, de*

minimumstraf drie jaar is, en dat u het niet weet wat andere mensen betreft (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd of de vrouw, die een abortus ondergaat, ook strafbaar is, antwoordde u het niet te weten of zij worden gestraft. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt evenwel dat er, op het uitvoeren van een abortus op een vrouw – met of zonder haar toestemming – er een gevangenisstraf staat van 1 tot 5 jaar, en een boete van XAF 100 000 tot 2 000 000. Elke vrouw die zelf een abortus uitvoert, of haar toestemming geeft de abortus te laten uitvoeren, wordt gestraft met een gevangenisstraf van 15 dagen tot 1 jaar, en een boete van XAF 5000 tot 20 000. Verder blijkt dat de strafmaat in bovenstaande gevallen, verdubbeld wordt in het geval de overtreder een geneeskundig (of hieraan verbonden) beroep uitoefent. Uw onwetendheid wat betreft de strafmaat bij het uitvoeren of ondergaan van een abortus, en de beperkte, foutieve informatie die u hierover wel weet te geven, doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel – als activiste voor de legalisatie van abortus, en het aanklagen van de wandtoestanden voortkomend uit het clandestiene karakter van abortus – en aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden activiteiten – het informeren van de mensen omtrent abortus. Immers, dat u nagenoeg niets weet wat betreft de wettelijke bepaling omtrent abortus in Kameroen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel, en de door u voorgehouden activiteiten. Gevraagd of anticonceptiemiddelen legaal zijn in Kameroen, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag , p. 19). U verklaarde dat het legaal is, maar er toestemming is vereist van beide partners. Gevraagd of dat wettelijk bepaald is, dat beide partners hun akkoord moeten geven om anticonceptiemiddelen te gebruiken, antwoordde u bevestigend. Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel nergens dat dergelijke wet zou bestaan. De Kameroense wet stipuleert enkel dat de verkoop van contraceptieve middelen toegelaten is, dat deze enkel verkocht mogen worden door apothekers, en dat apothekers geen promotie mogen maken voor geboortebepanking. Gevraagd of u organisaties kent die opkomen voor het recht op abortus, antwoordde u daarover eens te hebben gehoord een vijftal jaren geleden (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd hoe deze organisatie heette, antwoordde u dat het lang geleden was. Gevraagd of er in Kameroen organisaties bestaan die de kwestie van abortus bespreekbaar willen maken, antwoordde u van een organisatie te hebben gehoord die advies geeft over abortus en de risico's die erbij komen kijken (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd naar de naam van deze organisatie, gaf u aan die niet te kennen. Gevraagd of u 'The Camerounian Committee for Reflection on Abortion' kent, antwoordde u daarvan te hebben gehoord (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Gevraagd of u er iets over kunt zeggen, antwoordde u dan weer ontkennend en voegde u er, uiterst algemeen en vaagweg, aan toe dat ze 'info doorgaven over vrouwen en kinderen'. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat bovengenoemde associatie, een coalitie betreft van feministes, apothekers, geneesheren, advocaten, religieuze leiders, en NGO-leden die een lange termijnplan opstelden om de toegang tot veilige abortus te vergroten. Voorts blijkt ook het bestaan van 'The Cameroon National Planning Association for Family Welfare', die, onder meer, verzorging aanbiedt na het uitvoeren van een abortus. Gevraagd of men in Douala reeds publiekelijk protesteerde tegen abortus, antwoordde u nooit protesten of iets dergelijks gezien te hebben in Douala (zie gehoorverslag CVGVS, p. 25). Gevraagd of u het 'Maputo-protocol' kent, vroeg u om de vraag te herhalen. Wanneer u de vraag een tweede maal gesteld werd, antwoordde u dat niet te kennen. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat er op 15 juli 2009, te Douala – waar u, zo verklaarde u, gewoond heeft tot het jaar 2010, wanneer u te Muyuka uw studies verpleegkunde aanvatte (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) - een 20 000-tal mensen protesteerden tegen de ratificatie, door de Kameroense overheid, van het Maputo-protocol, waardoor abortus gelegaliseerd werd in het geval de zwangerschap het resultaat is van verkrachting of incest, of wanneer de zwangerschap de fysieke of psychologische gezondheid van de vrouw in het gevaar brengt. Uw onwetendheid betreffende organisaties die abortus bespreekbaar willen maken, omtrent de massabetoging tegen de legalisering – in bepaalde gevallen – van abortus te Douala, en omtrent het Maputo-protocol, waardoor abortussen in bepaalde gevallen gelegaliseerd werden, doet verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielrelaas, afgelegde verklaringen."

De Raad meent dat dit de kern van het asielrelaas van verzoekster betreft. Zij heeft haar profiel als activiste tegen clandestiene abortus en voor het gebruik van voorbehoedsmiddelen niet aannemelijk gemaakt. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij zou weten wat de regelingen zijn in dit verband in Kameroen, zonder dat zij noodzakelijkerwijze moet weten wat de precieze strafbepalingen zijn. Als activiste kan ook verwacht worden dat zij enigszins op de hoogte zou zijn van wat andere activisten en organisaties op dit vlak doen, maar tijdens het gehoor bleek dat zij niet op de hoogte was van een betoging met 20.000 deelnemers tegen abortus in haar eigen stad Douala, stelt dat de presbyteriaanse

kerk niets zegt over een gevoelig thema als abortus, geen organisaties kent die opkomen voor het recht op abortus of het bespreekbaar willen maken (gehoor, p. 25).

De Raad meent dat het motief in de bestreden beslissing betreffende de zwangerschap van verzoekster een overtollig motief betreft daar het *in casu* een niet noodzakelijke inbreuk op haar privacy betrof en het dan ook begrijpelijk was dat verzoekster in dit verband terughoudend was in haar antwoorden (gehoor, p. 26-27).

Inzake de motieven uit de bestreden beslissing omtrent de reisweg voert de verzoekende partij aan dat verzoekster inderdaad verklaarde dat zij niet zelf haar paspoort toonde, omdat haar gezondheid dat op het moment van aankomst in België niet toeliet. Ze werd bij haar arm ondersteund door de man die haar vergezelde en wiens echtgenote zij voorhield te zijn. De man toonde hun beider paspoorten en verzoekster diende gewoon even mee op te kijken om de foto te verifiëren. Aangezien de foto niet van al te beste kwaliteit is en zij bovendien (zeker door het oog van westerlingen) ook gelijkenissen vertoonde met de foto van de werkelijke echtgenote van de man, werd zij doorgelaten.

De Raad is van oordeel dat dit een overtollig motief betreft.

Met betrekking tot de foto's die verzoekster neerlegde en waarvan zij beweert niet aangegeven te hebben dat deze op 30 juni 2012 zouden genomen zijn en zelfs niet weet waar deze datum vandaan komt, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het gehoor verklaarde "*in het ziekenhuis, op 30 juni, wanneer ik in het ziekenhuis was, ik sliep, ze namen foto's*" (gehoorverslag p. 13), terwijl zij ook verklaarde dat zij gearresteerd werd op 1 juli en aangehouden bleef gedurende 5 dagen.

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren. Het motief heeft een overtollig karakter, zonder echter afbreuk te doen aan de overige vaststellingen die tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas deden besluiten.

Wat het e-mailverkeer betreft, meent de Raad dat getuigschriften, e-mails of brieven van privépersonen een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS